

interferențe

„Neliniștea cea bună” sau pictura lui Sorin Câmpan la Plan B

Lavinia Coman

Prezență rară pe simezele galeriilor – pictorul clujean Sorin Câmpan răspunde, de această dată, prompt invitației unei tinere galerii clujene, cu ambiții de integrare în peisajul artistic european și nu numai, Galeria Plan B. Niciodată departe de tinerii săi confrăți într-ale picturii, după cum îl recomandă o a doua sa vocație – cariera didactică, cât și orientarea artistică a numeroasei sale „armade” de artiști descendenți – Sorin Câmpan intră în rezonanță cu proiectul în desfășurare al galeriei Plan B, din anunțul căreia reținem: „Expoziția este o selecție a lucrărilor lui Sorin Câmpan (n.1940, trăiește în Cluj) din perioada 1970-2009, fiind prima dintr-un program la Plan B Cluj și Berlin prin care vor fi revalorizați artiști remarcabili aparținând generației 1970-2000 în România, ale căror lucrări aveau sens și în acea perioadă, fără să-și fi pierdut azi din intensitate. Arta lor nu e legată de *establishmentul* picturii din România de dinainte de '89 și nici de mimetismul noilor modele în pictura internațională de după '89. Ei sunt posibile repere ale scenei de artă de azi.”

În intervalul 19 februarie – 27 martie a.c., spațiul expozițional neconvențional al fostei Fabrici de Pansule (str. Henri Barbusse, nr. 59-61) a găzduit temporar câteva dintre lucrările pictorului Sorin Câmpan (curator Mihai Pop), nu multe la număr, însă revelatorii pentru a defini lapidar o lume interioară de o coerență și densitate emoțională surprinzătoare.

Amintindu-ne că există mereu alternative de a nu ne lăsa dominați de aparent implacabilul „spirit al timpului”, artistul ne conduce – cu autentică fervoare, modelată de grația și căldura de care numai sufletele dascălilor adevărați pot fi, uneori, capabile – înspre descoperirea unei mirabile dimensiuni metafizice a cotidianului.

În chip paradoxal, cu mijloace aproape minimaliste, ferite de tentația spectacularului, artistul reușește să ne susragă „zgomotului și furiei” cotidiene, dăruindu-ne o anume doză din calmul regenerativ urmând „marii neliniștii” din fața miracolului artei adevărate sau, cum ar spune vecii părinți ai pustiurilor, din „neliniștea cea bună” întru care să ne liniștim.

Sub semnul misterului, pictorul ne vorbește „la ureche”, despre lumea nevăzută, presimțită, ce pulsează tainic în spatele dealurilor, a fructelor, a zidurilor sau a ochilor... și abia dacă simțim tentația demiurgică fâlfându-și vag aripile în spatele bucuriei descifrării Creației; totuși murmurul demonului lăuntric tulbură, din vreme în vreme mirarea îngerilor aducând fiorul expresionist în adăcul contemplării metafizice. Și, dacă putem simți pacea și fascinația vibrând ca-ntr-o pictură de Morandi, nu am putea, însă, să le detașăm cu totul de tensiunea subiacentă unei pânze de

Sorin Câmpan

Autoportret

Chirico, nici de arsenalul neo-expresionismului optecist autohton, evident în lucrări precum „Portret”, „Oră și loc”, „Portret de bărbat cu pasăre” sau „Autoportret”.

Culoarea, când reținută, când blândă, când ermetică și extravagantă, se mulează pe stările artistului comunicându-le, dincolo de barierele logicii, cu pregnanță și integralitate, în pofida dimensiunilor, în general, reduse ale lucrărilor, conferind pânzelor sale o aură enigmatică, un magnetism de tip *veermerian*.

Fără a se constitui într-un simplu reflex mimetic, interesul artistului pentru „personalizarea” ramelor-cadru ale picturilor sale provine dintr-o nevoie organică de a asigura, pe de-o parte, un „spațiu inițiativ de trecere” dinspre realitatea exterioară înspre obiectivările lumii sale interioare, iar pe de alta, un spațiu intermediar privilegiat, protector, prin care imaginea plastică se poate instala în ambient, comunicând cu acesta.

Spontaneitatea gestului pictural se îngemănează, la Sorin Câmpan deseori, în mod ciudat, cu pre-meditarea temei, cu imobilismul și atemporalitatea obiectelor/figurilor reușind să dizloce în privitor vechi stereotipii, clișee de percepție, obligându-l cu tandrețe la o re-considerare a imaginii plastice date, susținând discret, în filigran, cauza unei necesare, benefice re-lecturări a artei moderne și contemporane în ansamblul ei.

Cu toată parcimonia cu care își drămuiește aparițiile sale în spațiul public expozițional, artistul este mereu „prezent” în viața artistică a cetății, contemporan, fără fasoane, cu miezul tainic și tulburător al unui perpetuu „aici și acum”. Iar expoziția sa „cea mai mare” va fi cea care urmează, la care deja visează, deci lucrează. Și-i aproape gata. ■